

ELIBERARAREA DE SUB PARLAMENT

de *Liviu Cangeopol*

Fără a i se acorda o clipă de răgaz după șirul neîntrerupt de scandaluri, fluierături și ghionteli de partid, țara e acum în toiul unui război civil purtat între diferitele facțiuni de securiști aburcați de KGB la plăcinta coloniei române. Pe fondul hârjonelilor prelungite în haită organizată, șeful statului a lansat o serie de comentarii neplăcute urechilor parlamentare, susținând un adevăr cunoscut de toată lumea: forul legislativ al patriei emană legi favorabile infractorilor. Altfel zis, în folos propriu și al conflictului de interes. Cum era de așteptat, parlamentarii au sărit ca mușcați, solicitând scuze din partea președintelui.

Ion Iliescu și membrii fostelor compoziții parlamentare proveneau din șeptelul aceleiași crescătorii comuniste (activiști, securiști, colaboratori secreți), nepropunându-și decât o calmă perpetuare. Din acest motiv, Ion Iliescu n-a avut dispute majore cu legislatorii patriei. Tot ce făcea Ion Iliescu pentru a salva aparențele era ca, din când în când, să țină câte un discurs în limitele căruia să facă anumite aluzii la diferite aspecte ale subiectelor naționale care s-ar putea să nu meargă prea strălucit. În rest, divergențele erau uninominale: când îl deranja un parlamentar (de regulă, din Opoziție), Ion Iliescu, dacă îi venea, îi răspundea fără generalizări. Odată cu venirea lui Traian Băsescu la Cotroceni, problema a căpătat proporții, deoarece noul președinte avea nevoie de un nou aluat, căci nu dorea să-și plagieze până la grimasă predecesorul.

Onest sau nu, Traian Băsescu a propus premierului desemnat alegeri anticipate, pentru o nouă configurație parlamentară. De neînțeles, cel puțin pentru majoritatea observatorilor, premierul s-a opus din răspuțeri. Este perpetuarea greșelii pe care au practicat-o cu mândrie și alți corifeuți democrați, gen Emil Constantinescu ori Victor Ciorbea, care au preferat să lase țara în ghearele structurilor comuniste decât să organizeze alegeri anticipate, care, pe valorile popularității lor crescânde, le-ar fi asigurat condițiile unei guvernări democratice confortabile și eficiente (dacă ar fi vrut-o, într-adevăr).

Astfel, patria a trebuit să se mulțumească o vreme cu inconvenientul ca din echipa guvernamentală să facă parte un specimen de talia hulitului securist Dan Voiculescu, al cărui partid nici măcar după canoanele pervertite ale politichiei valahe n-ar avea parte de penetrare parlamentară și glorie de guvernământ. Prins și cu dosarul în sertarul CNSAS, și cu subalternii penali la Procuratură, infatuatul ciocoi și-a scos indignat (!) de la guvernare Partidul Conservator (un abuz onomastic), întărind rândurile impostu rii de Opoziție parlamentară.

Trezindu-se în fruntea unui guvern minoritar, Călin Popescu-Tăriceanu tot n-a catadicsit să accepte sugestia alegerilor anticipate. Concomitent, partidele roșii au continuat completarea formalităților de suspendare a președintelui Băsescu, cu și mai multă râvnă. Întrebare de lucru: dacă era așa de dat naibii de anticomunist, de ce Emil Constantinescu n-a întâmpinat nici un fel de dificultăți din partea forului legislativ, dominat și atunci de comuniști cel puțin în aceeași măsură? De ce nu s-a pus problema suspendării sale? și cum, până la urmă, s-a făcut că a fost învins de structurile securiste în asemenea hal încât, așa doritor de putere cum era, nici n-a mai putut mișca din bărbuță pentru obținerea unui nou mandat?

Replica lui Traian Băsescu la pregătirile suspendării a fost dorința de a veni în groapa cu șobolani pentru a ține un nou discurs. După huiduielile de urangutani dereglați la care a fost supus președintele în Parlament (care nu și-a cerut scuze, nu atât de la președintele țării, cât de la milioanele de români care tot speră în cretinismul lor că tragedia română se va rezolva pe cale naturală) cu ocazia condamnării verbale a comunismului, e un act de curaj masochist. Amenințările parlamentarilor au sporit.

Ca dovadă a faptului că vor pune întotdeauna interesele lor înaintea intereselor naționale, parlamentarii Opoziției, în cârdășie cu reprezentanții forțelor anemice de guvernământ, au votat o moțiune de cenzură la adresa ministrului Justiției, Monica Macovei, instigată să demisioneze (un justițiar peremist a fost capturat în timp ce vota de două ori!). Dacă activitatea Monicăi Macovei s-

a caracterizat prin încercări mai mult sau mai puțin reușite de a stăvili corupția la vârf, atunci votul parlamentarilor este un argument în plus în retorica președintelui Băsescu referitoare la jocul murdar practicat de aceștia. La ce și-ar mai cere scuze?

Pogorârea lui sub cupola Parlamentului a avut o altă rațiune: declanșarea procedurilor de organizare a referendumului privind introducerea votului uninominal. Potrivit gazetarilor de la *Cotidianul*, spioni infiltrați la Cotroceni și-au anunțat partenerii din PSD despre tema discursului prezidențial, astfel că grămada lui Geoană (imitată de cea a lui C.V. Tudor și Dan Voiculescu) s-a retras cu demnitate și conștiință civică de la eveniment, ca mai târziu să declare drept ilegală sesiunea respectivă, pe baza faptului că... nu a existat cvorumul necesar. Mai mult: un exponat al PRM a atârnat discursul la brăncinarul prezidențial al încălcărilor constituționale.

Cu voluptate, clasa noastră politică afundă România în criza ce părea doar o glumă. Se va vedea. Deocamdată, lucrurile stau precum urmează: președintele e pe cale de a fi suspendat, iar Parlamentului îi este amenințată capacitatea de manipulare a componentei sale securiste, ceea ce echivalează cu dizolvarea. Dacă acestea nu sunt elemente de criză, atunci asistăm la un joc periculos (ceea ce e la fel de grav).

Cum era de așteptat, se găsesc puțini amatori printre actualii parlamentari care să fie de acord cu votul uninominal. Doar ca să mai adauge o perlă pe ața ipocriziei sale comuniste, Ion Iliescu a declarat că votul uninominal ar permite accesul celor cu bani. Altfel spus, cercurile de influență vor avea acces direct în forul legislativ, fără a mai fi nevoie de clasa actuală intermediară formată din legislatori săraci și cinstiți, care mai fac și ei un ban. În realitate, nu există parlamentari săraci. Sunt cuprinși Dan Voiculescu, Adrian Năstase, George Copos în definiția sărăciei? Votul pe listă constituie perpetuarea fraudei la pătrat: după ce a plătit o sumă de bani (uneori piperată), prin sforării lingușitoare ori apartenențe securiste și s-a văzut pe listă, candidatul nu trebuie să mai facă nimic. Are înainte patru ani de moțăială televizată, beneficii materiale, tratament privilegiat, posibilitatea de a face servicii unor prieteni personali ori grupuri interesate care știu să-și plătească datoriile (nu la stat) și, mai presus de orice, o imunitateparlamentară atotcuprinzătoare.

Timp de 17 ani, Parlamentul României a fost populat de specia oportunistului de toate calibrel e, tonalitățile și culorile, care a terfelit principii, a mutilat bune intenții, a emanat legi împotriva democrației, fără ca nimeni să-și pună problema cât de negativ este afectat interesul național de această adunătură cretinoidă (a existat, printre alte ciudățenii, o lege aprobată de onorabili într-o zi care nu există: 31 Aprilie!), egoistă (singurele legi aprobate în viteză sunt cele ale măririi beneficiilor parlamentare) și ticăloară (vă amintiți cum au blocat onorabili mașinile de vot cu hârtiuțe și scobitori pentru a boicota legi privind înăsprirea controlului averilor?). Nu este întâmplător că Parlamentul a devenit una dintre cele mai detestate instituții ale neamului.

Odată și odată, cineva trebuie să curețe grajdurile lui Augias. Dacă Traian Băsescu (împiedicat de propriul său premier, de membrii propriei sale coaliții) va fi cel care va elibera poporul român de sub jugul Parlamentului, de la care a înghițit atâta umilință, cu adevărat vă spun că-și va câștiga (pe merit) locul de erou salvator în Panteonul național. Chiar dacă, pentru a ajunge acolo, a trebuit să-și hrănească zmeul de sub el cu propriul dosar de Securitate.